

det ærede Medlem Hr. Rodes Optræden i Pressen, og at man derfor mener, der maa ydes Modstand mod det Lovforslag, som er vedtaget her i Folketinget, og som for Øjeblikket ligger i Landstinget. Det synes mig lidet værdigt for Partierne og for Rigsdagen at tage saaledes paa dette Spørgsmaal. Det forekommer mig, at her er der en Sag, hvor vi burde kunne enes, uanset, hvilke divergerende Synspunkter vi ellers kan have, og jeg vil gerne henstille til de andre ærede Ordførere og til det andet høje Ting, at vi virkelig faar denne Sag fremmet, saaledes at vi kan sikre Ungdommen og Kvinderne imod de farlige Voldsforbrydere.

Jeg skal dermed atter anbefale Straffelovforslaget til Vedtagelse.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Blang har Ordet for en kort Bemærkning.

Blang: Jeg kan ikke tænke mig, at det ærede Medlem Hr. Sundbo virkelig har troet, jeg vilde indlade mig i en Forhandling med ham om Dødsstraffens Anvendelighed eller Uanvendelighed paa Basis af de Bemærkninger, det ærede Medlem fremsatte her; dertil var Beskaffenheden af disse Bemærkninger for mærkelig. Hverken den højtærede Minister eller det ærede Medlem vil indlade sig paa en Forhandling om, hvorvidt Dødsstraffen var kristelig tilladelig eller ikke. Det maa de Herrer naturligvis om, men jeg vil blot sige til den højtærede Minister, at jeg bliver staaende paa det Fastland, hvor jeg staar. Og saa vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Sundbo og det Eksempel, han nævnte, at hvis en Bøddel stilles i det Tilfælde at maatte eksekvere en Dødsdom, saa handler han i dette Øjeblik selvfølgelig ikke som Privatperson, men han handler paa Samfundets Vegne; det er Samfundet, det retsordnede Samfund, der i saa Tilfælde handler igennem ham, og følgelig er det det retsordnede Samfund, der har Ansvaret. Noget andet er det naturligvis, om denne Bøddel begaar Manddrab qua Privatperson.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Sundbo har Ordet for en kort Bemærkning.

Sundbo: Det ærede Medlem Hr. Blang tager ganske fejl, naar han tror, at jeg har villet lokke ham ind i en Forhandling om dette Spørgsmaal. Det har jeg aldeles ikke. Paa det Grundlag, det ærede Medlem staar paa i denne Sag, kan der aldeles ikke forhandles i denne Rigsdag;

og det er en borgerlig Rigsdag, og ikke noget Menighedsraad, ikke noget Missionsmøde, og paa Grundlag af religiøse Doktriner kan man absolut ikke forhandle om det Spørgsmaal. At det ærede Medlem bliver staaende, hvor han nu en Gang har sat sine Fødder, det ved jeg; jeg tænker mig ikke, at det ærede Medlem skulde flytte sig ud af Stedet. Tværtimod, naar man ser det ærede Medlem nede i Salen, er han ganske vist ungdommelig, livlig og spændstig, men naar han kommer herop, synes jeg somme Tider, jeg mindes det norske Eventyr om den syvende Fader i Huset; hans Standpunkter er meget gamle, et Par Hundrede Aar eller saa, og det er det ærede Medlems Standpunkt ogsaa. Men at diskutere dette Spørgsmaal her ud fra et religiøst Synspunkt er i Virkeligheden slet ikke gørligt; det var gørligt, da Christian den Femtes Danske Lov udkom, men ikke nu.

Rytter: Der har jo været forskellige Meninger om, hvor vidtløftig den Behandling skulde være, som vi nu skulde have her i Rigsdagen om Straffelovforslaget. Jeg hører til dem, der mener, det er godt, at vi her ved første Behandling har faaet en grundig Drøftelse af forskellige Spørgsmaal, dels af Hensyn til Medlemmerne, idet jeg gaar ud fra, at de allerfleste Medlemmer ikke har haft Lejlighed til at sætte sig ind i Straffeloven, saaledes som den foreligger — det er alt for stort et Arbejde til, at det overhovedet kan overkommes —, og dels af Hensyn til Offentligheden, for at Offentligheden kan blive opmærksom paa de Tvivlsspørgsmaal, der er, og man kan faa disse Spørgsmaal diskuteret. Jeg har ogsaa allerede i Dag, synes jeg, set en Stadfæstelse paa denne min Opfattelse, idet jeg har hørt, at det ærede Medlem Hr. Sundbo har lært overordentlig meget af den Forhandling, der har fundet Sted her i Rigsdagen. Han udtaler sig jo paa mange Omraader i Dag med stor Sagkyndighed, langt mere end under sit første Foredrag, og naar det gaar saaledes med Ordførere, at de kan lære saa meget, som det er mig en Fornøjelse at konstatere, at det ærede Medlem Hr. Sundbo har lært, hvad saa ikke med de almindelige Medlemmer? Dermed er ikke sagt, at jeg ikke mener, det ærede Medlem Hr. Sundbo kan lære meget endnu. Jeg kom ikke ind paa det ærede Medlem Hr. Sundbos Bemærkninger under min første Tale, men da det ærede Medlem nu har talt noget om min Stilling, nødes jeg til denne Gang at sige ganske lidt til ham.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo omtalte